

sława (1837—1864), Tadeusza (1840—1893), Jadwigę Skrzyszowską i Annę Stormke.

Stanisław (1830—1898), major — najstarszy syn Stanisława i Anny z Malczewskich — urodził się w roku 1830 w Puławach. Po ukończeniu szkoły rolniczej wstąpił do austriackiego wojska, w którym dosłużył się stopnia majora. Ożenił się z dużej urody wiedeńką, Anną Tschusi von Schmiedhoffen. Mieli jedną córkę, Marię, która wyszła za mąż za inżyniera Wacława Przetockiego.

Władysław (1837—1872), powstaniec 1863 — drugi syn Stanisława i Anny z Malczewskich urodził się w Cieplicach w 1837 roku. Służył w armii austriackiej i doszedł do stopnia kapitana. W czasie Powstania 1863 roku wystąpił z armii i służył w oddziale Czachowskiego jako szef kompanii. Ciężko ranny w Powstaniu, w czasie bitwy pod Rudą, szwankował na zdrowiu na skutek odnawiającej się rany, która spowodowała jego wczesną śmierć. Bezzenny. Na pamiątkowym tableau Hemplów znajduje się następujący napis pod jego podobizną:

W szeregach bratnich z odwagi był znany,
W bitwie pod Rudą ciężkie poniósł rany.

Tadeusz (1840—1893), powstaniec 1863 — trzeci syn Stanisława i Anny z Malczewskich urodził się w Cieplicach w roku 1840. Studiował w Akademii Technicznej we Lwowie. Podobnie jak jego brat brał udział w Powstaniu 1863 roku, w oddziale Czachowskiego, na skutek czego miał zamkniętą przez władze austriackie drogę do kariery urzędniczej. Jako zdolny technik został prywatnym inżynierem budowlanym. W wieku trzydziestu czterech lat tknięty dwukrotnym atakiem paraliżu: przeżył jeszcze szesnaście lat pod opieką jednej bądź drugiej siostry. Bezzenny.

Jadwiga Skrzyszowska — z mężem, Franciszkiem, prowadziła po śmierci ojca gospodarstwo w Cieplicach.

Anna Stormke — wyszła za mąż za Jana, zatrudnionego w lasach sapieżyńskich na Podolu. Nie wiadomo mi, kiedy te dwie córki Stanisława urodziły się i zmarły.

Na synach Stanisława Hempla zakończyła się bezpotomnie linia rodziny, posiadająca dziedziczny tytuł Kawalerów Cesarstwa Francuskiego.

7. Józef Tadeusz (1790—1812), kapitan wojsk Księstwa Warszawskiego

Trzeci syn Joachima Rocha i Zuzanny z Hoffmanów urodził się w roku 1790 w Puławach. Jako młody chłopak wstąpił do Korpusu Kadetów. Służył potem w 16. pułku piechoty armii księcia Józefa Poniatowskiego. W wojnie z Rosją w roku 1812 odznaczył się w bitwach pod Smoleńskiem, Możajskiem i Fortuną. Dosłużył się stopnia kapitana i otrzymał Krzyż *Virtuti Militari*. Zginął w wieku dwudziestu dwóch lat w czasie odwrotu spod Moskwy, w ataku na bagnety przy obronie mostu na Berezynie.

Tak wspomina Stanisław swego brata podczas przeprawy przez Berezynę (*Z czasów napoleońskich. Wspomnienia wojenne*, s. 42):

„Stałem podczas tego ze szwadronem ułanów Gwardii przy boku Napoleona. Żołnierze moi, gotowi do tej twardej przeprawy, spoglądali z dumą na maszerujących rodaków. Nadszedł z innymi 16. pułk piechoty, pod dowództwem walecznego majora Bolesty, lecz z całego pułku już tylko kilkudziesięciu przy orle pułkowym zostało. Ujrzałem i brata mego na czele kompanii, która niestety szesnastu żołnierzy liczyła. Odzież jego była zniszczona, obuwie podarte i długi kołnierz chronił go od srogiego mrozu, mimo tego szedł wesoło, gdyż szedł do boju, a mijając mój szwadron podał mi rękę. Było to ostatnie braterskie pożegnanie...

Po tej krwawej przeprawie zaczęliśmy odwrót ku Wilnu. Nie wiedziałem dotąd o losie mojego brata, gdy wieczorem w wiosce Zieminie ujrzałem kilku żołnierzy przy powózce rosyjskiej, na której leżał okryty ranami major Bolesta. Od niego usłyszałem smutną nowinę, że mój brat dowodząc tyralierami, ugodzony kulą karabinową w piersi, poległ śmiercią walecznych.

Po ukończonych nieszczęśliwych bojach i abdykacji Napoleona, wróciwszy z Francji ze szczątkami Polaków do kraju,